

[Marius Buhl.]

nu er der et bibliotek, der står bøger, vær så god, gå hen og læs derhenne! Jeg tror, at det for sagens skyld er meget bedre, hvis bibliotekerne bliver til på den måde, hvorpå de er blevet til indtil i dag, og hvis der virkelig er et behov, tror jeg også, dette behov kan vækkes, at der kan kaldes på det igennem en rimelig agitation — det udtryk kan vi jo gerne bruge —, en agitation for sagen, et arbejde for sagen omkring i disse sogne, og så tror jeg, at bibliotekerne står stærkt. Jeg tror — og jeg kender meget til forholdene ude på landet —, at man skal passe på ikke at forspilde nogen goodwill ved at komme med tvangsforanstaltninger og med stærke krav. Der er mange sogneråd, der meget hellere vil yde et tilskud til sådan noget, når de har på fornemmelsen, at de gør det frivilligt. (*Undervisningsministeren* [Hartvig Frisch]: De har jo ikke gjort det, desværre!). Jo, det har de jo gjort, hr. undervisningsminister. Der er sogne, i hvilke de ikke har gjort det, det være indrømmet, men det er de sogne, som vi må se at få til at komme med på anden måde. Der er heller ingen grund til at tro, at det skulle være helt anden classes mennesker, der sidder i de 400 sogne, at de ikke skulle kunne reagere på samme måde som de øvrige 1200—1300 sogne.

Lars M. Olsen: Det ærede medlem hr. Karl Olsen fremhævede flere gange, at det tidspunkt, som var valgt til fremsættelsen af dette lovforslag, var meget uheldigt. Der er måske i en vis betydning noget rigtigt i det, det ærede medlem siger. Det er jo ikke så forfærdelig mange år siden, at vi her i det høje ting gennemførte en lang række reguleringer af kulturelle bevillinger for andre institutioner. Jeg erkender ganske vist, at vi dengang lå lunere i svinget, end vi gør i dag, men der er vel i og for sig ingen, der tror, at de konservatives indstilling, hvis den højtærede undervisningsminister kom med en stor buket af lovforslag, noget i retning af den plan, som det ærede medlem hr. Karl Olsen skitserede, ville være mere velvillig, end den er i dag. Det er jo fastslået fra alle sider, at der i nærværende lovforslag ikke er tale om betydelige udgiftsforøgelser ud over den ramme, den nuværende lovgivning anviser, når vi regner med den ajourføring — som naturligvis også må tilkomme biblioteksvæsenet —, der må finde sted i kraft af den prisstigning, der er sket efter krigen.

Jeg stiller mig også lidt tvivlende overfor det ærede medlem, når han fortæller, at hans

parti indtager en lignende holdning overfor alle statslige udgifter. Det er ikke så forfærdelig mange uger siden, at det ærede medlem stod på den samme talerstol som ordfører ved behandlingen af lovforslaget om det midlertidige løntillæg til statens tjenestemænd, og — vistnok i skarp modsætning til alle andre partier — ønskede at give en vis gruppe af statens tjenestemænd et højere tilskud end alle andre. Her havde det konservative folkeparti pludselig ikke nogen som helst økonomiske betænkeligheder at gøre gældende, og det var, såvidt jeg husker, også efter den 18. september. Jeg tror derfor, den højtærede undervisningsminister har fuldstændig ret, når han siger, at i realiteten viser det konservative folkeparti gennem sin ordfører her i dag en temmelig negativ indstilling overfor den side af det kulturelle arbejde, vi i dette øjeblik beskæftiger os med.

Undervisningsministeren (Hartvig Frisch):

Jeg vil gerne til den ærede ordfører for det konservative folkeparti sige, at det virkelig har ligget mig meget, meget fjernt at ville argumentere uredeligt overfor det ærede medlem. Jeg tror, at det kan have spillet ind her, at jeg citerede en udtalelse af det ærede medlem hr. Marius Buhl; jeg havde noteret ned, at det ærede medlem havde talt om, at det var dårligt for nationen, hvis vi indleder nedskæringen på de kulturelle områder. Det, at jeg citerede, hvad et andet æret medlem havde sagt, kan have bibragt det ærede medlem hr. Karl Olsen den opfattelse, han havde fået, og kan også have fået mig til at bruge udtrykket således; men det var meget fjernt fra mig at ville være uredelig. Men det ulykkelige er vel i grunden — det vil jeg gerne sige overfor det ærede medlem —, at sådan som vi er stillet med hensyn til de kulturelle bevillinger dels i en inflations-tid, som vi har passeret, dels efter devalueringen, så er det, hvis vi ikke hjælper på visse af de skrigende behov, i virkeligheden ensbetydende med nedskæring. Det vil jeg gerne illustrere, for det første ved at understrege, at i de to år, jeg har været undervisningsminister, har jeg måttet overfalde finansudvalget med et utal af skrivelser af den simple grund, at i mit ministerium fordeles de forskellige bevillinger sig på et utal af poster, og da den inflation, vi faktisk har gennemlevet her i landet, har bevirket, at alle de poster, der er bundet til faste bevillinger, kun har været det halve værd, har jeg ustandselig måttet henvende mig til det høje finansudvalg angående retablering af disse bevillinger. Hvis man fra partiernes